

## Overdenking in de dienst voor kerk en wijk, Capelle-Schollevaar, 29 augustus 2010, 16.00 uur

Jaarthema: 'Tien verrassende kanten van God'

Thema: 'Gods vreugde: is Hij blij met deze wereld?'

Lezingen: Genesis 1: 26 – 2: 3; Psalm 95: 6-11; Lukas 2: 8-14

### 1. Gods vreugde, wie staat daarbij stil?

Heeft u daar eigenlijk weleens over nagedacht, over die vraag: is God blij met deze wereld? Meestal zijn we erg bezig met onszelf: wat vinden wij van deze wereld? Wat vinden we leuk, wat vinden we niet leuk? waar zijn wij blij mee, waarmee niet? Maar wat zou God er eigenlijk van vinden, als Hij zo als Schepper alles overziet? Hoe zou Hij Zich voelen?

Die vraag klinkt wel heel erg menselijk, alsof God onderhevig zou zijn aan stemmingen en soms down zou zijn en soms opgewekt. Maar dat is niet wat ik bedoel. Ik bedoel wel: wat zou er leven in Gods hart? In de Bijbel wordt God ons getekend als een Persoon, met emoties, met gevoel, zoals wij. God is niet een kille, onbewogen Heerser, of een onpersoonlijke Kracht. Nee, God kan blij zijn, Hij kan boos zijn, Hij kan verdrietig zijn. Dat zijn allemaal gevoelens.



### 2. God vónd vreugde in deze wereld

Hoe zou dat zijn, als God naar deze wereld kijkt. We hebben gelezen uit Genesis 1 en 2. En daar, in de hoofdstukken over de schepping, daar zie je duidelijk hoe God geniet van Zijn eigen werk. Elke keer komt in Genesis 1 datzelfde zinnetje terug: 'En God zag dat het goed was.' God kijkt naar Zijn schepping en Hij zegt: 'Ja! Ja, zo heb ik het bedoeld. Het is goed!' En dat woordje 'goed', dat wordt nog sterker aan het einde van hoofdstuk 1: 'God keek naar alles wat hij had gemaakt en zag dat het zéér goed was.' In de vertaling van 1951 staat: 'En God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed.' In dat woordje 'Zie', daarin zit iets van de verrassing, de verrassing voor God Zelf. Het is écht goed! 'God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed.' God neemt dan vervolgens ook de tijd om van Zijn schepping te gaan genieten. Op de zevende dag neemt Hij een dag vrij, een dag rust. Die vreugde over Zijn schepping wil Hij ten volle beleven. God neemt tijd om blij te zijn, om ten volle de blijdschap te proeven over alles wat Hij heeft gemaakt. Ik probeer me dat maar een beetje menselijk voor te stellen. God ziet de dieren: Hij geniet van de papegaaien

met hun schitterende kleuren, van de olifanten en de giraffen, van de mieren die mooi samenwerken. Hij geniet van de bloemen, die Hij Zelf heeft bedacht. Hij ziet al die schitterende kleuren en ze doen Hem goed. En God geniet ook van de mensen die Hij heeft gemaakt. Mensen met verstand, met inzicht. Mensen die zoveel mogelijkheden hebben, mensen die kunnen communiceren, met elkaar met ook God Zelf. Mensen die Hem kunnen bedanken voor alles wat Hij heeft gedaan. Mensen die met Hem spreken en met wie Hij een open contact heeft. God is blij met Zijn schepping. Hij geniet met volle teugen.

### 3. Kan Hij na de zondeval nog blij zijn met de wereld?

Maar dan volgt Genesis 3, het verhaal van de zondeval. Mensen die zich tegen God keren, mensen die hun eigen zin doen, mensen die niet luisteren naar God maar naar Zijn vijand, de duivel. En die hele mooie schepping van God, die lijkt in duigen te vallen. Overal zijn opeens

breuken en barsten. De open communicatie tussen de mensen en God, die is opeens verstoord. Er ontstaat een kloof tussen hemel en aarde. En doordat er verwijdering komt, grijpen de machten van de boze hun kans, de machten van de chaos en de vernietiging. Er komen natuurrampen, aardbevingen en vulkaanuitbarstingen. Er komen ziekten, en de dood doet zijn intree in Gods goede wereld.

En je kunt je afvragen: hoe is het daarna verder gegaan? Heeft God nu nog plezier in deze wereld? Is Hij er nog steeds blij mee? Het viel mij op, toen ik met dit thema bezig was, dat daar in de Bijbel niet zoveel over gezegd wordt. Wel komt vaak aan bod, dat Hij de Bron is van ónze vreugde, van ónze blijdschap. Maar hoe zit het met Zijn eigen vreugde? Kan Hij

nog blij zijn met deze wereld?

Ik vond daarover een tekst in Psalm 104. Die hebben we nu niet gelezen, want ik kon niet alles laten lezen wat ik wil behandelen. Psalm 104 is een Psalm over de natuur. Het is een lange Psalm, een prachtige Psalm, één groot loflied op de schepping. Het gaat over het licht en over de hemel, de wolken en de wind. Het gaat over de bergen en de dalen, de bronnen en de beken. Het gaat over het gewas en over het vee, over de bomen en de bossen, over de vogels en de wilde dieren. En het gaat over de mens. Het gaat over de zee, en dan staat er: 'Daar gaat de Leviathan, door U gemaakt om ermee te spelen.' De Leviathan, een groot zeemonster, misschien gata het daarmee wel om een dinosaurus. God speelt ermee, daar zit ook iets van vreugde in. En wat staat er dan in vers 31? 'De heerlijkheid van de HERE zij tot in eeuwigheid, de HERE verheuge Zich over Zijn werken.' Of in de Nieuwe Bijbelvertaling: 'Láát de HEER Zich verheugen in Zijn werken.' Er staat dus niet dát God Zich verheugt in Zijn werk. Het is een wens, het is een hoop, een gebed, dat God blij mag zijn met deze wereld.

En eigenlijk treft die tekst de kern: wat zou het geweldig zijn als God écht blij kon zijn over deze wereld! Als Hij echt ten volle kon genieten van al die planten en dieren, van al die bossen en bergen. Maar sinds de zondeval ligt er altijd een schaduw over Gods vreugde. Er is altijd een andere kant. Er is altijd de schaduw van de zonde. Zélf s Zijn eigen volk Israël, door Hem gered uit Egypte met onvoorstelbare wondermacht, zelfs dat volk drijft Hem vaak tot wanhoop. Psalm 95, die Psalm die we wel hebben gelezen: "Wees niet koppig als bij Meriba, als die dag bij Massa, in de woestijn, toen jullie voorouders Mij op de proef stelden, Mij tartten, al hadden ze Mijn daden gezien. Veertig jaar voelde ik weerzin tegen hen. Ik zei: "Het is een stuurloos volk dat Mijn wegen niet wil kennen."

Die Psalm is ook op rijm gezet, net als alle Psalmen. Toen ik een paar jaar geleden veertig jaar werd, toen kreeg ik van een oom van me een verjaardagskaart, met daarop deze regels: 'Ik heb van dit volk dat Mij vergat, veertig jaar verdriet gehad.' En er stond goedmoedig bijgeschreven: 'Geldt niet voor jou, hoor...' Maar die regels, daar moest ik nu weer aan denken: wat is dat eigenlijk in en in triest, dat God zélf s van Zijn eigen volk, waar Hij zóveel voor heeft gedaan, dat Hij daar zóveel verdriet van heeft! Mijn oom kan dan natuurlijk wel heel lief schrijven: 'Geldt niet voor jou hoor...' maar dat is natuurlijk niet waar. Als je een klein beetje eerlijk naar jezelf kijkt, wat moet God dan vaak teleurgesteld zijn, wat moet Hij vaka verdriet hebben. Omdat je niet doet wat Hij vraagt. Omdat je niet op Hem vertrouwt, maar je eigen zin doet, of de moed verliest, of je laat meedrijven door je eigen lusten en gevoelens.

Gods vreugde, daar hangt voortdurend die schaduw overheen van Gods verdriet, en ook van Gods boosheid over al het kwaad in de wereld. Als wij al getroffen worden wanneer we het Journaal zien, wat moet dat dan niet voor Gó d betekenen! Hij die ál die kostbare mensen gemaakt heeft, die worden vermoord en verkracht, en die door natuurrampen worden weggevaagd...

Gods vreugde, kan er nog íets van overblijven? Als ik praat met mensen die hun man verloren hebben, of hun vrouw, dan zeggen ze weleens tegen mij: 'De glans is eraf. De glans van het leven.' Zo moet het toch ook voor God zijn? De glans is eraf!

#### **4. God blijft een welbehagen in mensen houden!**

En dan toch, tóch dat wereldschokkende, onvoorstelbaar wonderlijke nieuws in de Kerstnacht: 'God heeft in de mensen een *welbehagen*.' Als God Zijn mensen ziet, dan heeft Hij in die mensen behagen, dan heeft Hij vreugde in die mensen. Kunt ú het volgen? Begrijp jij er iets van? Ik niet! God heeft zóveel welbehagen in mensen, zoveel vreugde in mensen, zoveel liefde voor mensen, dat Hij álles geeft wat Hij heeft. Alles! Zijn Zoon, Zijn eigen Zoon, waar hij zó intens veel van houdt! En die Zoon, Jezus, die dóét het dan toch maar! Hij gaat naar deze wereld, Hij offert Zichzelf op, Hij geeft Zich, 100 %, Hij laat Zich martelen, uitschelden, bespotten, Hij laat Zich kruisigen en doden. Waarom? Omdat God een welbehagen heeft aan mensen... Hoe kán dat? Hoe kán God vreugde beleven aan ons als mensen? Ik kan er maar één goede vergelijking voor vinden. Dat is de vergelijking van ouders, van wie de kinderen gruwelijk ontsporen. Die ouders lijden aan hun kinderen, ze voelen een steen op hun ziel, maar toch, ondanks alles, blijven ze van hun kinderen houden. Toch, ondanks alles, zijn ze blij als ze hun kinderen weer zien. En precies diezelfde vergelijking maakt Jezus Zelf ook! Hij

zegt: 'God is als een vader, van wie de zoon wegloupt, naar een ver land, waar hij al het geld van zijn vader erdoorheen jast. En als hij dan, berooid en arm, weer terugkomt, dan staat zijn vader op de uitkijk. Die vader,' zegt Jezus, 'die vader, die rent zijn zoon tegemoet en hij sluit hem in zijn armen. Zó is God!'

#### **5. God zál weer blij zijn met de wereld!**

God heeft, ondanks alles, in mensen een welbehagen. Zijn blijdschap over deze wereld wordt altijd overschaduwd, maar Hij legt Zich daar niet bij neer. Want door de komst van Jezus Christus is er redding, voor iedereen die gelooft. Op een dag zal God ingrijpen en een einde maken aan alle ellende, alle nood en alle verdriet. Dan maakt Hij een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. En iedereen die op Jezus Christus vertrouwt is dáár uitgenodigd, en mag daar sámen met God échte vreugde beleven, vreugde zónder schaduw.

Die vreugde, die er zal komen, daar kijkt ook God Zelf naar uit. Die vreugde, daar kijkt Jezus naar uit. En het is dát vooruitzicht, op díé vreugde, waardoor Jezus de kracht kreeg om de weg naar het kruis te gaan. Zó staat het letterlijk in Hebréeën 12: 2. Daar staat dit: 'Laten we de blik gericht houden op Jezus, de grondlegger en voltooiër van ons geloof: denkend aan de vreugde die voor Hem in het verschiet lag, liet Hij zich niet afschrikken door de schande van het kruis.'

Reikhalzend mogen we daarnaar uitkijken, samen met God Zelf, naar die dag dat de vreugde niet meer wordt overschaduwd door het verdriet, en door de boosheid over het kwaad.

#### **6. De vraag aan ons: dragen wij bij aan Zijn vreugde?**

En in die tussentijd? Nu die schaduw er nog wel is? Eigenlijk werd ik daar het meest door geraakt, in de voorbereiding van deze dienst. Opeens besepte ik: wij kunnen door ons leven iets bijdragen, een héél klein beetje, aan de vreugde van God. Wat is dát geweldig, als Hij naar ons kijkt, en Hij kan er blij mee zijn, met iets dat wij doen, of dat wij zeggen of denken. Als Hij in ons leven geloof ziet, en hoop, en liefde. Als Hij met Zijn Heilige Geest kan werken: in ons en door ons heen. Wat is dat geweldig, als wij het leven op díé manier gaan leven, vanuit die vraag: 'Hoe kan ik God een plezier doen? Hoe kan ik Hem blij maken?'

Leven voor God. Pro Deo. Ik moest denken aan dat verhaal, dat speelt in de Middeleeuwen. Een reiziger kwam bij een bouwterrein. Hij zag overal mensen sjouwen en timmeren en metselen. Hij tikte één van de timmermannen op zijn schouder en vroeg: 'Mijnheer, waar bent u mee bezig?' 'Dat zie je toch?' zei de bouwvakker, 'ik ben deze deurpost aan het timmeren.'

Hij ging naar een ander, een kunstschilder, en vroeg weer: 'Waar bent u mee bezig?'

'Ik?' zei de tweede, 'Ik ben een gezicht aan het schilderen.' De reiziger kwam een derde man tegen, die alleen maar stenen sjouwde, van een grote hoop omhoog, ene stelling op. Hij vroeg weer: 'Wat bent u aan het doen?' En de sjouwer, die keek hem aan, en zijn ogen straalden. Hij zei: 'Ik? Ik bouw een kathedraal voor mijn Schepper!'

Dát is het! Je hele leven zien in dat éne teken: hoe kan ik mijn Schepper vreugde geven? Leven pro Deo. Tot we Hem zien, en Hij ons met welbehagen in Zijn armen sluit. Amen.